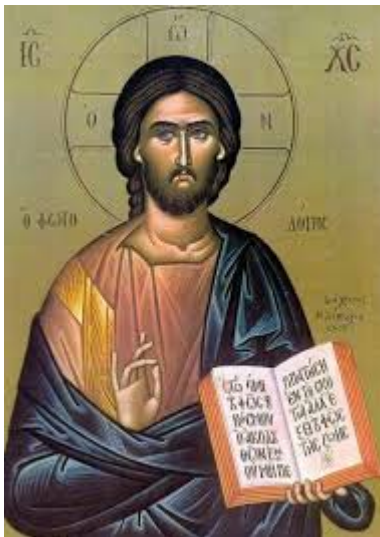

Ο Θεός προορίζει ή προγνωρίζει;

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Αποτέλεσμα εικόνας για χριστος«Έκανε την εκλογή μας αυτήν προτού να γίνει ο κόσμος, προς τον σκοπό, όταν θα ερχόταν ο καιρός να γεννηθούμε και να ζήσουμε στη γη, να είμαστε άγιοι και άμεμπτοι ενώπιόν Του». (Εφεσ. Α΄ 4-5).

Σχολιάζοντας τα παραπάνω λόγια ο αείμνηστος Καθηγητής Τρεμπέλας σημειώνει: «Πάντες όσοι είναι εκλελεγμένοι διά να απολαύσουν τας επουρανίους ευλογίας, έχουν εκλογή και διά να είναι άγιοι και άμεμπτοι. Το ότι εξελέγησαν υπό του Θεού, δεν δίδει εις αυτούς την ελευθερίαν να ζουν όπως αυτοί θέλουν, αλλ' οφείλουν να καταβάλλουν πάσαν προσπάθειαν, όπως καταστούν άγιοι και άμωμοι. Παρεξηγούν βλασφήμως την περί Θείου προορισμού διδασκαλίαν οι λέγοντες, ότι αφού ο Θεός με προώρισεν, ωρισμένως θα σωθώ, διότι η απόφασις του Θεού δεν επιδέχεται

ανάκλησιν.

Ο απόστολος ομιλεί περί εκλογής και προορισμού κυρίως, ίνα διεγείρη την ευγνωμοσύνην των χριστιανών και να προθυμοποιήση αυτούς, όπως καταβάλλουν πάσαν προσπάθειαν διά να γίνουν άγιοι».

Και εξακολουθεί να διασαφηνίζει τον αγιογραφικό λόγο ο Π.Ν. Τρεμπέλας γράφοντας: «Εφ' όσον τοιαύτα είναι τα προνόμιά σας • εφ' όσον ο Θεός σας έκαμε μίαν τόσον τιμητικήν κλήσιν εις την βασιλείαν Του και σας κατέστησε κοινωνούς του ελέους Του, σας παρακαλώ λοιπόν και εγώ να ζήσετε ζωήν σύμφωνον προς τα προνόμια των οποίων ο Θεός σας ηξίωσε. Σας παρακαλώ ουχί να μου στείλετε βοήθειάν τινα διά τας εν δεσμοτηρίω στερήσεις μου. Ουχί να ενδιαφερθήτε όπως απαλλαγώ των δεσμών μου. Ουχί να επιτύχετε διά των φροντίδων σας την απελευθέρωσιν και αθώωσίν μου, τουθ' όπερ οι εν φυλακαίς υπόδικοι θα εζήτουν, από τους φίλους των. Αλλά σας παρακλώ να περιπατήσητε αξίως της κλήσεώς σας».

Και προσθέτει ο Καθηγητής Τρεμπέλας: «Ονομάσθημεν Χριστιανοί. Οφείλομεν να ανταποκριθώμεν εις την ονομασίαν μας ταύτην ζώντες ως Χριστιανοί. Εκλήθημεν εις την βασιλείαν και δόξαν του Θεού. Πρέπει λοιπόν την βασιλείαν ταύτην να σκεπτώμεθα και να συμπεριφερώμεθα ως κληρονόμοι ταύτης. Οφείλομεν όχι απλώς να ομολογώμεν την χριστιανικήν θρησκείαν μας αλλά να ζώμεν αυτήν. Να μας συντροφεύη αύτη πανταχού εις οιανδήποτε συναναστροφήν μας, εις οιανδήποτε έργον του επαγγελματός μας. Όχι να είμεθα Χριστιανοί μόνον κατά τας Κυριακάς ή μόνον όταν προσερχώμεθα εις την τράπεζαν του Κυρίου, αλλά καθ' εκάστην ημέραν και εις οιανδήποτε τόπον. Οφείλομεν να ζώμεν ως πρόσωπα, τα οποία πρόκειται εντός ολίγου, ίσως και σήμερα, ίσως και αύριον, να κληθώμεν εις τους ουρανούς, όπως εγκατασταθώμεν εις την ητοιμασμένην εκεί κληρονομίαν μας.

Άνθρωπος αισθανόμενος τούτο δεν θα προσκολλάται εις την γην ως εις μόνιμον πατρίδα του, ούτε θα θεωρεί τα υλικά αγαθά ως εγκλείοντα υψίστην αξίαν. Άνθρωπος αισθανόμενος, ότι αύριον ίσως θα είναι εις τους ουρανούς, θα αισθάνεται συγχρόνως, ότι οφείλει να είναι άγιος» (Υπόμνημα εις τας επιστολάς της Κ. Διαθήκης, τόμος 2ος, σελ. 118-119).

Πηγή: makkavaios.blogspot.gr